

Само едно патенце не бѣше доволно. То стоеше на страна и ронеше сълзи, за гдѣто Богъ му далъ такъва грозни, като бодли перца.

— О, колко ми е драго сега съ тѣзи паучови пера! Като се накихъ така, другаркитѣ ми не ще можтъ да ме познахтъ.“ — Така си мислеше горделивото патенце и бързаше, та се кичеше съ намѣренитѣ паучови пера.

Като пристѣпи нѣколко крачки, горделивото патенце се срѣщна съ другитѣ патенца, распери се на срѣдъ пѣтя и не ги пушаше да си вървѣхтъ.

Но работата излѣзе друга. Патенцата го прѣстори хъ за друга птица и се спусна хъ съ майка си върху му. . . . Едно за кракъ друго за крила, искубахъ всичката му перошина. Едва останѣ живо.